

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Naar et lille Land skal forsvare sig mod en overlegen Fjende, vil dets Stridsmagt ikke for-maa at dække hele Landomraadet, men Forsvaret maa væsenlig sammentrænges i den Del deraf, som har størst Betydning for Statens Eksistens. Ved at ville forsvare Alt forsvares Intet, hvorimod man ved at begrænse sig kan opnaa, i alt Fald midlertidigt, nogenlunde at udjevne den Forskjel, der er tilstede i Stridskræfternes Styrke. Paa Grundsætningen om en formaalstjenlig Begrænsning bør derfor Forsvarsplanen for et lille Land som vort bygges, og at dette har været erkjendt i vore Sagtyndiges Kredse, frem-gaar middelbart af de Forslag til Befæstnings-love, som Regjeringen har forelagt Rigsdagen saavel i 1873 som i Begyndelsen af indværende Aar.

Men uagtet Regjeringen ved Affattelsen af disse Lovforslag har havt hin Grundsætning for Øie og kun har filllet de allernødvendigste Krav, og uagtet vore bevægelige Stridskræfter haardt trænge til den Støtte, Befæstninger give, er dog Befæstningsspørgsmaalet endnu ikke bragt til nogen, end ikke en delvis Afslutning. Regjer-ingen er dog overbevist om, at Eksistensen af det Uheldige heri er levende og almindelig i Folket, og den nærer derfor det faste Saab, at Rigsdagen i denne Samling med Kraft vil arbejde hen til at faae dette Spørgsmaal løst, forsaavidt det ad Lovgivningsveien kan ske.

For sit Bedkommende har Regjeringen Intet villet forfæmme for at bane Veien hertil; den har derfor ikke blot ladet det være sig magtpaaliggende i det Følgende samlet at fremsætte alle de Krav paa Befæstninger m. m., som den anser for nødvendige, men tillige at udtale sig saa udførligt om deres Betydning for Landets Forsvar, at der ikke vil kunne være nogen Tvivl hos Rigsdagen om dens Stand-punkt i denne Sag.

Ligesom ved de tidligere forelagte Lovforslag er Regjeringen ogsaa denne Gang gaaet ud fra, at et direkte Forsvar af Sjælland ved vore egne Kræfter vil være en Umulighed, og at et indirekte Forsvar ifkun under den Forudsætning vil være muligt, at Forbindelsen mellem Fjeldhøien og dens Hoveddepoter i Kjøbenhavn er sikret, eller med andre Ord, at vi ere Herrer paa Søen. Muligheden af et indirekte Forsvar skal altsaa ikke benægtes; og naar Regjeringen med denne Mulighed for Øie alligevel ikke bringer noget Befæstningsanlæg paa Østkysten af Sjælland i Forslag, saa ligger dette ikke i, at vor Hær og Flaade under denne Eventualitet ikke skulde have Trang dertil, men deri, at et saadant Anlæg, hvis Plads maatte blive ved Middelfart-

sund, hvor Forbindelsen mellem Sjælland og Fyn lettest lader sig sikre, maatte, for at gjøre det indirekte Forsvar virksomt, føres saa langt frem mod Vest, at Fjendens Benyttelse af Hovedkommunikationerne langs Østkysten alvorligt truedes derved; det maatte føl-gelig blive en Befæstning af stor Udstrækning, som vilde kræve en talrig Besætning, og denne vilde man paa Grund af Landgrændsens Nærhed ikke kunne være sikker paa ved et Fredsbrud i rette Tid at faae tilstede, med mindre den til Stadig-hed i Fredstid garnisonerede i Fæstningen, Noget, hvorpaa man med en Kammehær som vor ikke vil kunne gjøre Regning. Selve imidlertid det for os gunstige Tilfælde indtræffe, at vi under en Krig bleve Herrer paa Søen, saa at et in-direkte Forsvar af Sjælland kunde forsøges, da vilde dette uden en Befæstning paa denne Lands-dels Østkyst visselig blive forbundet med forøget Banskkelighed, men dette er en Ulempe, som vi paa Grund af Forholdenes Magt maa underkaste os. Under Forhandlingerne i Rigsdagen om det sidst forelagte Forslag om Befæstninger blev der med en vis Styrke fremhævet det Udsættelige i at have et mindre Befæstningsanlæg i Sjælland, som man skulde kunne besætte og luge at holde, selv om Fjenden besatte hele den øvrige Del af Salvoen, formentlig for derved at betegne, at vi vedvarende havde Jodsætte paa jydsk Grund. Men uagtet Regjeringen erkjender, at dette i flere Henseender kunde være ønskeligt, har den dog ikke kunnet slutte sig til den saaledes fremkomne Tanke, og dette især ikke, fordi man derved vilde svække vor Come til at løse Opgaver, som ere langt vig-tigere, og som nedenfor skulle omtales.

Med Hensyn til Forsvaret af Fyn og Sjæl-land er Regjeringen ligeledes af samme Anskuelse som den, der ligger til Grund for de tidligere Lovforslag, den nemlig, at vi ikke ville kunne forsvare Fyn, medmindre vi ere Herrer paa Søen, og at vi, naar dette ikke finder Sted, ifkun ville kunne forsvare Sjælland. Vor Hær vil ikke være stærk nok til at afgive til hver af disse to Der en til dens Forsvar fornøden Troppesstyrke; ja end ikke om Hæren saa godt som i sin Helhed blev afgiven til en enkelt af dem, vilde den være tilstrækkelig, medmindre den understøt-tedes kraftigt af Flaaden og af formaalstjenlige Befæstninger. Der maa som Følge heraf træffes et Valg mellem Fyn og Sjælland, og at Valget da maa falde paa Sjælland, behøver neppe yderligere at godtgjøres, naar det erindres, at Hærens og Flaadens Hovedetablissementer ligge i Kjøben-havn, at denne By er Regjeringens Sæde, at den som Landets blomstrende og forholdsvis store Ho-